

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/259/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4112200903
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madaraszová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2013:4112200903.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Soni Zmekovej a JUDr. Sidónie Sládečkovej, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35724803, zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36613843, proti odporcovi: V. U., bytom M., L. XX, za účasti vedľajšieho účastníka Združenie bratislavských spotrebiteľov, so sídlom Bratislava, Stavbárska 60, IČO: 30790735, zastúpený JUDr. PaedDr. Ivanom Pecníkom, PhD., MBA, advokátom so sídlom Bratislava, Karloveská 3154/32, o zaplatenie 1.335,41 eura s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa a vedľajšieho účastníka proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 6. marca 2013 č. k. 8C/136/2012-56, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti vo veci samej a vo výroku o nepriznaní trov konania odporcovi p o t v r d z u j e .

Vo výroku týkajúcom sa povinnosti navrhovateľa zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi konania na strane odporcu trovy konania, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa mení takto:

Navrhovateľ je p o v i n n ý zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi konania na strane

odporcu náhradu trov prvostupňového konania vo výške 355,94 eura, právnemu zástupcovi vedľajšieho účastníka konania do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Navrhovateľ je p o v i n n ý zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi konania na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania vo výške 25,31 eura, právnemu zástupcovi vedľajšieho účastníka konania do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal zaplatenia sumy 1.335,41 eura s príslušenstvom. Zároveň rozhodol o trovách konania tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznáva. O trovách vedľajšieho účastníka na strane odporcu rozhodol tak, že navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania vo výške 95,02 eura, do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 100 ods. 1, § 101, § 111 Občianskeho zákonníka, § 93 ods. 4 OSP, ako aj zisteným skutkovým stavom, na základe čoho mal za preukázané, že predmetom konania je nárok navrhovateľa, ktorý prevzal pohľadávku od právneho predchodcu (VÚB, a.s.), na základe zmluvy zo dňa 8.12.2006, na zaplatenia sumy 1.335,41 eura, ktorá pozostáva z istiny 1.077,28 eura, úroku z úveru vo výške 151,39 eura, úroku z omeškania vo výške

0,52 eura a z ostatného príslušenstva a poplatkov vo výške 106,22 eura. Rovnako mal za preukázané, že odporcovi bol poskytnutý úver, ktorý však odporca riadne a včas nesplácal, preto bola zmluva o úvere vypovedaná dňa 30.6.2006, čo malo za následok zánik zmluvného vzťahu a vznik práva domáhať sa vrátenia dlhu. Keďže k zosplateniu dlhu došlo predčasným ukončením zmluvného vzťahu podľa výpisu z účtovných kníh, predložených navrhovateľom, dňa 30. 06. 2006, pričom návrh bol na súd podaný dňa 12.01.2012, t.j. po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty, súd prvého stupňa prihliadol na dôvodne vznesenú námietku premlčania vedľajším účastníkom na strane odporcu a návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol. O náhrade trov konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že odporcovi napriek úspechu vo veci náhradu trov konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy v konaní nevznikli. O trovách vedľajšieho účastníka rozhodol tak, že navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania vo výške 95,02 eura, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia, a to odmena za jeden úkon právnej služby (prevzatie a príprava zo dňa 11. 02. 2013) po 71,37 eura, režijného paušálu vo výške 7,81 eura a 20% DPH vo výške 15,84 eura. Súd prvého stupňa určil základnú sadzbu tarifnej odmeny v zmysle ust. § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov v znení neskorších predpisov vo výške 71,37 eura, keď vychádzal z hodnoty veci, ktorou bolo zaplatenie istiny 1.335,41 eura. Súd prvého stupňa vedľajšiemu účastníkovi nepriznal odmenu za úkon - účasť na pojednávaní dňa 06.03.2013, na ktorom právny zástupca vedľajšieho účastníka vzniesol námietku premlčania, ako ani náhradu cestovného a náhradu straty času, ktoré trovy nepovažoval za účelne vynaložené na uplatňovanie alebo bránenie práva, keďže námietku premlčania mohol vzniesť vedľajší účastník aj písomne.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie navrhovateľ a proti výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka podal odvolanie vedľajší účastník na strane odporcu.

Navrhovateľ v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa ako aj to, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav veci. Uviedol, že právny predchodca navrhovateľa a rovnako ani navrhovateľ, nijakým spôsobom neukončil záväzkovo-právny vzťah uzatvorený medzi postupcom a odporcom, keďže nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, zo strany navrhovateľa zmluva nebola vypovedaná a taktiež nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, resp. navrhovateľ nedisponuje dokladmi, ktoré by danú skutočnosť - ukončenie zmluvy - preukázali. Vzhľadom na uvedené navrhovateľ bol toho a názoru, že ani súd nemohol mať ukončenie zmluvy a splatnosť pohľadávky za preukázané. Navyše výkladom ustanovení VOP možno dospieť k záveru, že postupca a následne postúpením pohľadávky navrhovateľ boli oprávnení, nie však povinní predčasne ukončiť záväzkovo-právny vzťah. Preto pokiaľ súd nemal preukázané predčasné ukončenie zmluvy, mal nárok navrhovateľa posudzovať s poukazom na ust. § 103 OZ a navrhovateľovi priznať sumu nepremľčaných splátok spolu s úrokom z omeškania z každej splátky v zákonnej výške odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia. Konštatoval, že návrh bola podaný na súd dňa 3.1.2012 a splatnosť poslednej splátky bola určená ku dňu 22.7.2010, v dôsledku čoho by mal navrhovateľ nárok na zaplatenie 19 splátok po 905,99 Sk (30,07 eura), počnúc splátkou splatnou 22.1.2009 do 22.7.2010. Ďalej navrhovateľ nesúhlasil ani s priznaním trov konania vedľajšiemu účastníkovi. Mal za to, že vedľajší účastník na strane odporcu musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Podľa údajov registrácie Ministerstvom vnútra SR samotné združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie. Navyše v zmysle ust. § 25 zákona č. 250/2007 Z.z. združenia na ochranu spotrebiteľa majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Podľa názoru navrhovateľa úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Mal za to, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Poukázal na to, že nárok na náhradu trov právneho zastúpenia nemožno priznať, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností. Ohľadne nepriznávania trov vedľajšiemu účastníkovi poukázal aj rozhodnutia odvolacích súdov SR. Vychádzajúc z uvedeného navrhovateľ žiadal rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a návrhu vyhovieť, resp. zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania voči odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu.

Vedľajší účastník na strane odporcu v odvolaní napadol rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách vedľajšieho účastníka, ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval v tejto časti za nesprávne. Uviedol, že žiaden zákon neukladá účastníkovi a teda ani vedľajšiemu účastníkovi povinnosť, pokiaľ ide o vznesenie námietky premlčania, vyjadrovať sa písomne. V tomto smere dodal, že v predmetom konaní využil svoje ústavou garantované právo účasti na pojednávaní, na ktoré bol riadne predvolaný a v konaní aktívne vystupoval a hájil záujmy odporcu. Poukázal na to, že v konaní bol plne úspešný, keďže z dôvodu ním vznesenej námietky, súd prvého stupňa nemohol navrhovateľovi priznať nárok a návrh v celom rozsahu zamietol. Bol toho názoru, že úkon - účasť na pojednávaní, na ktorom bola vedľajším účastníkom vznesená námietka, je potrebné považovať za účelne vynaložený a preto nebol dôvod, aby nebol vedľajšiemu účastníkovi priznaný. Na základe uvedeného žiadal rozsudok súdu prvého stupňa v časti o trovách vedľajšieho účastníka zmeniť tak, že navrhovateľ je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy prvostupňového konania vo výške 355,94 eura a zároveň žiadal priznať aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške 25,24 eura.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka na strane odporcu uviedol, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania, na ktorú skutočnosť by mal súd prihliadať a reflektovať použitím ust. § 150 ods. 1 OSP a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať. V danom prípade podľa názoru navrhovateľa nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Uviedol, že nevzhladol význam v právnom zastúpení vedľajšieho účastníka, pretože samotnou úlohou združenia je ochrana spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch. Dodal, že vedľajší účastník sa o predmete konania dozvedel až po vstupe do konania, teda až potom ako mu bol zaslaný návrh. Bol toho názoru, že súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 2 a ods. 3 Ústavy SR, keďže tieto neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Záverom si uplatnil aj náhradu trov odvolacieho konania.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa a vedľajšieho účastníka na strane odporcu písomne nevyjadril.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania navrhovateľa a vedľajšieho účastníka na strane odporcu (§ 212 ods. 1 OSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa (§ 213 ods. 1 OSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP, s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 156 ods. 3 OSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je v zamietajúcej časti vo veci samej a vo výroku o nepriznaní trov konania odporcovi vecne správny a preto ho v týchto častiach podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil a vo výroku týkajúcom sa povinnosti navrhovateľa zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu podľa §220 OSP zmenil tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

V predmetnej veci sa navrhovateľ návrhom, doručeným súdu prvého stupňa dňa 12. 01. 2012, domáhal voči odporcovi zaplata sumy vo výške 1.335,41 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 14% ročne zo sumy 1.077,28 eura od 09.12.2006 do zaplata ako aj náhrady trov konania. Svoj návrh odôvodňoval tým, že právny predchodca navrhovateľa (VÚB, a.s.) a odporca uzatvorili dňa 22. 07. 2005 zmluvu o poskytnutí flexipôžičky, pričom odporca neplnil splátky úveru riadne a včas, a preto právny predchodca navrhovateľa vypovedal zmluvu a vyzval odporcu na úhradu dlžnej sumy, ktorá ku dňu postúpenia predstavovala sumu 1.335,41 eura, pozostávajúcu z istiny 1.077,28 eura, riadne úroku 151,39 eura, úroku z omeškania 0,52 eura a ostatného príslušenstva a poplatkov 106,22 eura s tým, že za rozhodujúci dátum pre určenie základnej úrokovej sadzby Národnej banky Slovenska, resp. Európskej centrálnej banky navrhovateľ považoval deň 01.07.2006, t.j. deň nasledujúci po dátume splatnosti tak, ako to vyplýva z výpisu z účtovných kníh peňažného ústavu.

Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj správne odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto poukazom

na ust. § 219 ods. 2 OSP (v znení účinnom od 15. 10. 2008) sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, bez toho aby odvolací súd tieto dôvody opakoval.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd dodáva, že v danom prípade sa navrhovateľ mohol domáhať zaplata žalovanej sumy v rámci všeobecnej trojročnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť od dňa jeho splatnosti, ktorá bola v návrhu na začatie konania stanovená navrhovateľom ku dňu 30.06.2006 a rovnako tak dátum splatnosti dňa 30. 06. 2006 vyplýval aj z výpisu účtovnej knihy (č.l. 10 spisu). Z uvedeného vyplýva, že posledným dňom trojročnej premlčacej doby bol deň 30. 06. 2009. Keďže navrhovateľ podal návrh na súde prvého stupňa až dňa 12.01.2012, uplatnil si svoj nárok po uplynutí premlčacej doby, a pretože vedľajší účastník na strane odporcu vzniesol právne relevantným spôsobom námietku premlčania, súd prvého stupňa nemohol premlčané právo navrhovateľovi priznať (§ 100 ods. 1 OZ). Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní namietal, že právny predchodca a rovnako ani on nijakým spôsobom neukončil záväzkovo-právny vzťah, uzatvorenie medzi právnym predchodcom a odporcom, a preto súd prvého stupňa nemohol mať splatnosť zmluvy s platnosť pohľadávky za preukázané, odvolací súd na tieto tvrdenia a skutočnosti uvádzané navrhovateľom až v podanom odvolaní v zmysle ust. § 120 ods. 4 OSP neprihliadol a vychádzal zo skutkového stavu, ktorý zistil súd prvého stupňa a tiež z tvrdení navrhovateľa a z listinných dôkazov, ktoré navrhovateľ pred súdom prvého stupňa predložil. Odvolací súd dodáva, že v prípade navrhovateľom uvádzaných skutočností až v písomne podanom odvolaní, ide o také skutočnosti, ktoré mal navrhovateľ uplatniť, ale neurobil tak v základnom konaní pred súdom prvého stupňa, a preto odvolací súd tieto skutočnosti nemôže vziať do úvahy .

Podľa § 137 OSP, trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

Podľa § 142 ods. 1 OSP, účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Uvedené zákonné ustanovenie vyjadruje základnú zásadu uplatňujúcu sa pri náhrade trov konania. Účastník konania, ktorý mal v spore plný úspech, má nárok na náhradu trov tohto konania. Súd v takomto prípade uplatní zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu). Táto zásada sa však vzťahuje iba na sporové konanie. Predpokladmi, za splnenia ktorých vznikne nárok na náhradu trov konania, sú jednak plný úspech vo veci, ktorý sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozsudku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej a tiež účelnosť trov potrebných na uplatňovanie alebo bránenie práva. Účelnosť trov sa stotožňuje s nevyhnutnosťou alebo s právnou možnosťou vynaloženia trov spojených s uplatňovaním ústavne zaručeného práva na právnu pomoc (čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Nevyhnutné sú tie trovy, ktoré sa musia vynaložiť na procesné úkony nariadené súdom, potrebné na zaujatie procesného stanoviska k žalobe, k meritórnemu vyjadreniu účastníka konania, k vykonanému dôkazu, na použitie opravných prostriedkov, na zaplata súdnych poplatkov, na hotové výdavky a napokon aj trovy právneho zástupcu (advokáta).

Podľa § 150 ods. 1 OSP, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Ide o zákonné ustanovenie, ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania, by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdomiam. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť

rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Toto zákonné ustanovenie dopadá na toho účastníka, ktorý by inak mal právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnému účastníkovi a existencia výnimočnosti daného prípadu. V prvom rade treba prihliadnuť najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácie. Dôvody hodné osobitného zreteľa sa môžu týkať sociálnej situácie účastníkov. V takomto prípade je potrebné pri ich posudzovaní prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch (všetkých) účastníkov, teda nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradiť trovy, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá. Do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k súdному uplatneniu nároku a prihliadnuť i na postoj účastníkov v konaní.

V danej veci bolo predmetom konania zaplatenie sumy 1.335,41 eura spolu s príslušenstvom, ktorú navrhovateľ žiadal od odporcu. Konečným rozhodnutím bol tento návrh navrhovateľa zamietnutý a teda z procesného hľadiska plný úspech v konaní mal odporca. Skutočnosť, že odporca bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, zakladá jeho nárok, ako aj nárok vedľajšieho účastníka vystupujúceho na strane odporcu na náhradu trov konania podľa 142 ods. 1 OSP. Súd prvého stupňa preto správne aplikoval na danú vec ustanovenie § 142 ods. 1 OSP. Keďže z obsahu spisu nevyplýva, že by odporcovi nejaké trovy vznikli, preto jej ich ani súd nepriznal. Je však nepochybné, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy vznikli titulom právneho zastúpenia advokátom, preto má navrhovateľ povinnosť mu ich nahradiť.

Podľa § 93 ods. 2 OSP ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. V zmysle poznámky 10a) k tomuto ustanoveniu, osobitným predpis je aj zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov.

Z uvedeného vyplýva, že v tých sporoch, ktoré majú povahu spotrebiteľských sporov sa môže konania zúčastniť na strane spotrebiteľa právnická osoba, ktorou je združenie podľa § 25 zák. č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov. Združenie bratislavských spotrebiteľov, má oprávnenie v tomto spore vystupovať ako vedľajší účastník na strane odporcu a nemusí preukazovať právny záujem na jeho výsledku. Keďže túto možnosť mu dáva priamo špeciálna zákonná úprava ust. § 93 ods. 2 OSP.

Vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností (§ 93 ods. 4 OSP).

Z uvedeného ustanovenia možno vyvodiť záver, že vedľajší účastník má právo na právnu pomoc, ktorú je možné v rámci občianskeho súdneho konania zabezpečiť prostredníctvom právneho zastúpenia advokátom, a potom aj právo na náhradu trov konania v prípade, ak toto právo vznikne tomu účastníkovi, ktorého v konaní podporuje. Argumentáciu navrhovateľa v odvolaní, že v danej veci nešlo o účelne vynaložené trovy konania vedľajším účastníkom, nepovažoval odvolací súd za dôvodnú, pretože práve dôvodne vznesená námietka premlčania zo strany vedľajšieho účastníka bola dôvodom, pre ktorý bol návrh navrhovateľa zamietnutý v celom rozsahu.

Účelnosť sa v zásade dá stotožniť s nevyhnutnosťou alebo právnou možnosťou vynaloženia trov spojených s ústavne zaručeným právom na právnu pomoc v zmysle článku 47 ods. 2 Ústavy SR a trovy právneho zastúpenia sa vo všeobecnosti za účelne vynaložené trovy považujú. Aj keď účelnosť vynaložených trov konania je treba posudzovať zvlášť v každom prípade, vedľajší účastník v danej veci riadne hájil práva účastníka, na strane ktorého

vystupuje a samotná okolnosť, či sa dá v konaní zastúpiť právnym zástupcom, je na voľbe vedľajšieho účastníka, pričom medzi trovy konania podľa § 137 OSP patrí aj náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu.

S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu patrí náhrada trov konania, pretože toto právo vzniklo odporcovi, ktorého v konaní podporuje, keďže návrh navrhovateľa bol v celom rozsahu zamietnutý. Pokiaľ ide o výšku priznanej náhrady trov konania odvolací súd, túto nepovažoval za správnu, a preto rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu podľa § 220 OSP zmenil a vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov konania v celkovej sume 355,94 eura. Odvolací súd priznal vedľajšiemu účastníkovi trovy právneho zastúpenia, pozostávajúce z dvoch úkonov právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a účasť na pojednávaní dňa 06.03.2013) podľa § 14 ods. 1 písm. a), c) vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Výška tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby podľa § 10 ods. 1 vyhl. je 71,37 eura (vychádzajúc z tarifnej hodnoty 1.335,41), k odmene patrí režijný paušál 7,81 eura (§ 16 ods. 3) a daň z pridanej hodnoty (20 % zo sumy 71,37 + 7,81) v sume 15,84 eura (§ 18 ods. 3). Okrem toho odvolací súd priznal vedľajšiemu účastníkovi cestovné a hotové výdavky, ktoré pozostávali z náhrady straty času za 6 polhodín vo výške 76,32 eura (6 x 12,72 eura), plus 20% DPH, náhrady z cestovného vo výške 61,94 eura, plus 20% DPH a to za cestu Bratislava, Karlova Ves - Nitra a späť vykonanú dňa 05.09.2012 za účelom účasti na pojednávaní pred súdom prvého stupňa. Za účelne vynaložené trovy vedľajšieho účastníka považuje odvolací súd sumu 355,94 eura. Navrhovateľ je povinný zaplatiť prisúdené trovy právnemu zástupcovi vedľajšieho účastníka (§ 149 ods. 1 OSP) v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (§ 160 ods. 1 OSP).

V odvolacom konaní bol vedľajší účastník úspešný, preto mu vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP. Navrhovateľovi súd uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy právneho zastúpenia pozostávajúce z odmeny za jeden úkon právnej služby (odvolanie zo dňa 23. 04. 2013) podľa § 10 ods. 1 a § 14 ods. 3 písm. b) vyhl. č. 655/2004 Z.z. v sume 25,31 eura, jeden úkon po 13,28 eura, (zo základnej tarifnej odmeny t.j. zo sumy 355,94), z režijného paušálu 7,81 eura (§ 16 ods. 3 vyhl.) a DPH (§ 18 ods. 3) v sume 4,22 eura (20% zo sumy 13,28 + 7,81). Celkove trovy odvolacieho konania predstavujú sumu 25,31 eura, ktorú je navrhovateľ povinný zaplatiť advokátovi zastupujúceho vedľajšieho účastníka (§ 149 ods. 1 OSP) v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (§ 160 ods. 1 OSP).

Toto rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.